

que avuy fa Catalunya al gran Poeta!
 No, no hi podia faltar la Granolaria,
 l'empori del Comers en la velluria,
 del qui'n restan avuy mercats y firas
 com d'iguals no se'n fan á Catalunya;
 el graner dels romans, la qui conserva
 las ciclópeas cortinas que bastiren
 els Cénars victoriosos de la Roma
 triunfadora del mon, deixant el rastre
 de sa civilitat y sa grandesa;
 la qu'es bras y carrer de Barcelona;
 la qui te pergamins y privilegis
 y escuts que la fan gran gran, leal y digne;
 la de la industria floreixent, qu'exporta
 á n'el mercat mundial per sa factura;
 la qui te en son passat fills tant il·lustres
 que li han dat gloria y nom, y ab fe venera;
 la del cel blau, puríssim, qu'enmiralla,
 y un sol potent, rialler que fecondisa
 las plantas y las flors, que'm fan la Reyna
 d'aquet Vallés florit, que res hi manca.....
 no, no hi podia faltar al Homenatge
 que'os fan á tot arreu de Catalunya
 els seus bons fills que'l vostre Géni admiran.

En vá es dir que la Sra. Faura, no desmeresqué en res á la Sra. Daroqui, al ensemps que la preciosa poesia heróica que am tan bon gust y acentuació llegí, va guentli molts aplausos y siguent de nou aclamat l'autor. En Garrell es inspirat: es un poeta d'ample vol; la poesia d'en Garrell es original y de metre difícil; llur ritme té deix de recordança.

Aprés, com digué Granolaria, seguiren alguns de llurs fills quins foren els senyors Boix, Mer, Canellas, Turu y Torrelló, quins llegiren inspirats treballs alusius al acte y foren molt aplaudits.

Ja com á més vell, ja com á comanda que li devia estar confiada, en Garrell finalisá'l quadro, fent el resúm poétich am la següent poesia:

Sentat en la gran plassa—que honora á Barcelona,
 hi há un palau riquíssim,—que l'aire l'acarona,
 y el sol rialler y espléndit—s'el mira fit á fit;
 las flámulas onejan—al vent de marinada;
 perfums las flors li envían—desde la socialada,
 pérfums que al cel s'enlairan—perdentse en l'infinít.